
miniBUDZOGÁŇ

NÓRSKO-SLOVENSKÝ SPOLOK č. 3/2003

POHL'AD DO ZRKADLA

Aj keď máme ešte iba jún, už dnes sa dá povedať, že rok 2003 bol v doterajšej histórii Nórsko-slovenského spolku najbúrlivejší. Za nami sú dve valné zhromaždenia s dosiaľ nevídanou intenzitou diskusie. V priebehu dvoch mesiacov sa dvakrát zmenilo vedenie spolku. Čo sa to tu vlastne odohralo?

Holé fakty hovoria, že došlo k názorovému stretu dvoch skupín, ktoré majú diametrálne odlišné predstavy o fungovaní a smerovaní našej organizácie. Nezanedbateľná časť našej krajskej komunity však neskrýva znechutenie z priebehu obidvoch valných zhromaždení. Tón, akým sa diskutovalo, sa im zdal zbytočne príkry, zdanlivo podružné problémy boli podľa nich nevhodne zveličované. Osobne chápem takúto reakciu, najmä u krajanov, ktorí s nami neprežili desať uplynulých, ďaleko pokojnejších rokov. Na druhej strane by som však rád pripomenul, že iba mŕtva alebo diktátorsky ovládaná komunita vyzerá navonok harmonická a bezkonfliktná. Už roky sa nášmu spolku skôr vyčítala apatickosť členstva a nevôľa k verejnej diskusii. Napriek niektorým nežiadúcim excesom, ktoré posledné dve valné zhromaždenia priniesli, možno konštatovať aj to, že ľudia sa tu otvorene angažovali za spoločné veci a že sa nebáli vyjadriť svoje názory priamo a bez pretvárk. A z tejto angažovanosti by vari v budúcnosti mohlo vzísť aj čosi pozitívne.

Nové vedenie spolku dúfa, že konfrontácia, ku ktorej v uplynulých mesiacoch došlo, nám z dlhodobého hľadiska pomôže jasnejšie si definovať našu pozíciu a naše priority. Súčasne si však uvedomujeme, že podobné rozpory kolektív vždy niečo stoja. Ak posledné udalosti natrvalo od nás odpudili čo len jedného člena alebo sympatizanta, je to pre nás vážna strata. Ubezpečujeme našich členov, že nikto z nás sa dnes necíti byť "víťazom", a radi by sme boli, keby sa nikto necítil byť ani "porazeným".

Uznávame, že v predošlej činnosti spolku boli nedostatky, no súčasne sme presvedčení, že neboli takého rázu, že by ich bolo treba riešiť kompletnou výmenou vedenia a radikálnym presmerovaním našej činnosti. Jednou z najcennejších ľudských vlastností je schopnosť poznať vlastné ohraničenia a neklásť si nerealistické ciele. Treba pamätať, že Nórsko-slovenský spolok reprezentuje najmenšiu registrovanú slovenskú komunitu v Európe, preto sa jeho aktivity nemôžu porovnávať napríklad s aktivitami slovenských menšinových inštitúcií v Srbsku alebo v Rumunsku. Náš spolok nie je ani profesionálnou agentúrou. Je idealistickou organizáciou, v ktorej financie sú i ostanú jednou z najmenej dôležitých súčastí činnosti. Dôraz sa kladie na dobrovoľnú drobnú prácu, ktorá nám síce neprináša svetovú slávu, ktorá má však svoj nezastupiteľný význam pre našich členov, ako aj pre nórsko-slovenské medziludské kontakty. V tomto sa nijako zvlášť nelíšime od väčšiny ostatných slovenských spolkov v Európe, ani od inonárodných krajských spolkov v Nórsku.

Samozrejme, že sa nebudeme vyhýbať ani spoluúčasti na organizovaní väčších podujatí, ak nás o to niekto priamo a slušne požiada. Nakoniec, v minulosti sme to viackrát urobili. Svoje poslanie však vidíme predovšetkým v tom, aby sme v dnešnom tvrdom svete, v ktorom sa takmer všetko krúti okolo peňazí, boli jednou z oáz čistej, bezprostrednej ľudskosti. Aj naďalej mienime poriadať neformálne krajské stretnutia a zábavy, keďže máme skúsenosť, že značná časť nášho členstva má z nich potešenie. Okrem možnosti porozprávať sa po slovensky bývajú takéto stretnutia aj fórom pre výmenu informácií o veciach, o ktorých sa človek z nórskeho masmédiu nedozvie. Inou dôležitou súčasťou našej činnosti je informovať nórskeho občana o Slovensku a slovenských o Nórsku. Najmä odkedy má náš spolok internetovú stránku, sme viackrát takto ľuďom najrozličnejšieho zamerania poskytli cenné informácie a kontakty. Nepovažujeme za potrebné sa každým takýmto krôčikom verejne chváliť, dnes je však azda čas pripomenúť, že aj v tomto je zmysel našej existencie.

V poslednom čase bolo niekoľkokrát spomenuté, že by sme nemali byť iba spolkom etnických Slovákov. Priznám sa, že nerozumiem tejto kritike, keďže prílevu neslovákov do nášho spolku sme sa nikdy nebránili. Aj dnes sú popri Slovákoch našimi členmi aj Nóri, Česi a Chorváti, v minulosti sme medzi nami mali aj príslušníkov niektorých iných národností. Viem však, že v Nórsku sú aj krajské organizácie založené na čiste etnickom základe, kam nevpušťať iných ako vlastných krajanov. To je samozrejme ich vnútorná záležitosť, nie je to však náš spôsob. Nórsko-slovenský spolok vždy bol i chce ostať otvorený pre záujemcov všetkých národností. Sme tí poslední, ktorých by bolo možné obviňovať z pestovania nejakej národnej výlučnosti.

Boli tiež pokusy interpretovať posledné rozpory v spolku ako konflikt medzi "starými" a "mladými" členmi. Osobne nesúhlasím s týmto názorom. Vo výbore pred 27. marcom t.r. boli dvaja mladí ľudia, v novom výbore máme takisto zástupkyňu mladej generácie. Skôr si myslím, že sa tu nedostatočne vzal do úvahy pomerne rýchly prílev nových prisťahovalcov zo Slovenska. Berieme však hlasy mladých ľudí vážne a ponúkame im možnosť aktívne ovplyvňovať chod spolkového života. Pre začiatok navrhujeme, aby sa mladí, povedzme ľudia do tridsať rokov, pravidelne stretávali, pričom je iba na nich, aká bude forma a obsah ich posedení. Samozrejme, že sa im ponúka aj možnosť vyjadriť svoje stanoviská v spolkovom časopise. Ak to uznajú za vhodné, môžu si v rámci spolku vytvoriť vlastnú záujmovú platformu a vydávať aj svoj vlastný časopis. Táto možnosť tu vlastne bola vždy, dosiaľ však nikto neprejavil záujem o jej využitie.

Myslíme si, že najdôležitejším poučením z nedávnych traumatických udalostí je, že naša komunita potrebuje maximálnu otvorenosť a komunikatívnosť. Nové vedenie

Pokračovanie na ďalšej strane...

Pokračovanie z predchádzajúcej strany...

spolku má v úmysle pohotovejšie a obšírnejšie informovať ostatných členov o svojich postojoch a aktivitách. Chce tiež zjednodušiť a sprieľadniť niektoré formality, najmä spôsob prijímania nových členov a platenia členského. Tzv. radoví členovia by zase mali včas a otvorene vyjadrovať svoje návrhy a kritické stanoviská, aby na valných zhromaždeniach viac nedochádzalo k šokom a nepríjemnostiam. Vedenie spolku podáva všetkým krajanom a sympatizantom v Nórsku ruku k spolupráci a k upevneniu našej komunity. Dúfame, že napriek rozličným názorom na niektoré otázky túto ruku všetci prijmete.

Ivan Čičmanec

Bez názvu

Divadlo bolo cool, Duke Ellington a Gershwin a este dve veci, pekny balet, akurat na sráli dve veci:

1) nebol orchester ale playback

2) sedeli sme v prvom rade prvej galerie (to je nad 2. balkonom - cize uz dost vysoko) a skoro sa mi zastavil prívod krvi do mozgu, keď som si všimla, že ten murik, o ktorý sa clovek opiera, keď chce lepsie vidieť zo sedadla je vysoky asi tak, že mi postojacky siahal do polky stehien, široky bol 12 canti a NEMAL ZABRADLIE!!!!!! Keď som si sadla, kolena sa mi dotykali okraju toho murika (čo znamena, že ten zamatovy ozdobny vrch [vysoky asi 3 cm] zacinal od vysky mojich kolien a zaroven, že v tej ulicke sa mohli obisti nanajvys dve take slecny ako ja s Helenou, samozrejme za predpokladu, že zniesli ten pohľad kolmo dole na kresla v "l'orchestre" v hlbke asi 12 metrov... Takže som viac-menej cele divadlo premahala patologicku fobiu z tej strasnej vysky, takže umelecky zazitok bol trochu v uzadi... Ale sak sranda.

Sobota. Danka mala 26. narodky, cely den som stravila s nou: rano sme vstali pred desiatou a isli sme si zabehat na Petrin (mi pozicala gate -take zvonove sive teplakove a este taku makucku hnedu mikinu mi pozicala a na to som si dala Kenvelo novu vestu, cierne rukavice, tenisky a na krk bielu satku od Vianoc). To behanie uz bolo drsnejšie, Petrin je totiž KOPEC a my sme vacsinou len kracali, ale obcas sme kusok aj BEZALI [teda tempo bolo jak pri chodzi, len sme mali v jednom okamihu vzdy na zemi len jednu nohu...]. Kým sme sa dostali az uplne hore (lebo tam sme sa nakoniec FAKT dostali), som uz mala dusu skoro vyplutu, ale sak fpohode. Potom sme tam hore si to tak obisli cez selijake tie parky a sady, sme sa pohojdali na hojdackach a dosli domov za hodinu a pol. Sme sa najedli a zalahli.

Potom sme vstali o za desat styri a styri dvadsat sme mali kino "Chyt mne, kdyz to dokazes". Sme dostali listky az dost v predu, nejaky tretí rad, takže som mala pocit, že to je az moc, ale sak fpohode. Potom sme isli do MacDo a Danca nas (mna a Evu) pozvala na zmrzku, som si dala s karamelovou polevou - MNAM! Potom sme (D a ja) isli k D do skoly, lebo som bola zvedava, jak to tam vyzerá a na ryby a tak. Lebo totiž sme sa bavili v piatok vecer a D že oni tam maju nake ryby čo mali na volaky vyskum, ale že ich uz nepotrebuju a že ich rozdavaju, keď ich niekto chce. Ze su hrozne pekne. A že sak by sme si mohli volaku

rybku zobrat na kolej a mat v izbe akvarko a ja som sa hrozne potesila, že super! Tak sme isli do tej skoly, že si vyberiem rybu. Tam boli selijake ryby a korytnacky a zaby a (smrteľne) jedovate hady a D tie korytnacky a ryby krmila ZIVYMI CERVIKMI PRIAMO Z RUKY!!!! Som skoro hodila tycku, keď som videla, jak ma plnu dlan hmyriacich sa hnedych cervikov velkosti od 1 do 5 canti dlzky!!!! Mi ich podavala, že chces im je hodit? A ja som skoro rozbila akvarko jak som v soku uskocila a ona im potom tie cerviky hadzala do akvarok... Potom sme sa boli kuknut aj na gekony a potom sme boli v "pracovni posluchacu" a tam pustila hrdlicku z voliery a tej som sa tiež zlakla, lebo D otvorila dvere a hrdlicka vytrielila von na chodbu a som sa hrozne zlakla, lebo som o nej vobec nevedela. Danká, že pockaj tu, idem po netopiere. Zavrela dvere a ja som zostala sama v tej miestnosti s tou hrdlickou a trochu mi to pripomínalo Hitchkoka, lebo sme potom asi minutu nehybne stali (hrdla sedela) a vzajomne sa zastrasovali vydesenymi vrazednymi pohľadmi. Pripominám, že sa to odohrávalo o pol desiatej vecer, v prazdnej starej budove s vysokými stropmi a tmavými chodbami pachnucimi formaldehydom a plnými vypreparovaných mrtvých živočíchov, v budove, ktorá susedí s psychiatrickou liečebnou (a v mnohom ju aj pripomína), v opustenej ulici osvetlenej nízkymi poulicnými lampami z konca 19. storočia... Ale sak vzruso. Dosla Danca a doniesla klietku s dvoma netopiermi. Vybrala ich von, reku musia sa zobudit. Zacali sa celi chviet, aby sa zahriali. Ja preglgnem, reku "budu lietat?" a Danca že "snad ne". Doniesla zas tie cerviky, pinzetu, že ich nakrmime. Mali hrdzavohnede kozusky a cierne nohy a kridla, boli veľké tak akurat do dlane. Danca kuka na mňa, že "vem si ho do ruky". Trestim oci "kousou?" a ona že "snad ne". Vtom sa jeden z nich prebral a vydal zo seba taky strasne silny a vysoky prenikavy pisklavý zvuk, az ma myklo. Danca mu dala k hube cervika, on po nom chnapol a rozchrnul ho. Mal malilinke ostre zubiska jak cica. Kukam, reku "daj sem!". Nastavila som ruku a Danca mi ho dala do dlane. Mal hebulinky kozusok, som ho zľahka pohladkala, že jeej. Furt sa ne a ne zobudit. Danca sa naciáhla a zacala ho gagat proti srsti. Netopier zacal trestit oci, ja som zacala trestit oci, reku, preboha, nesar ho! Ona že sak aby sa zobudil. Zase vydal ten priserny zvuk, Danca zobrala cervu. Mne sa zastavil krvny obeh, keď som videla jak sa ten zvijajuci sa cervik blizi k mojej ruke. Netopier po nom chnapol a zacal ho chrumat, lenže než ho stihol celeho prehltnut, zase zaspal a cervikov zadok mu zostal treat z huby, mne do ruky. Ale sak sranda. Polozila som ho naspat na stol, za chvilu sa obidvaja uplne zobudili a zrali hnusakov jak besni. Zobrala som pinzetu a krmila som ich: najprv uchopit cervika, potom ho namocit do misky s vodou, aby mali prisun tekutin [tie netopiere, ne cerviky], potom dat netopierovi k hube, opatrne, lebo sa mi casto ten cervik vyslobodil z pinzety a spadol na stol, alebo sa skrutil a netopier chnapol po pinzete miesto po nom. A tak sme ich krmili. Zozrali ich spolu asi styridsat, a ne a ne prestat. Potom ich Danca dala naspat do klietky a odniesla ich. A tak. Zazitok jak hovado.

Vecer Eva urobila vynikajúce cestoviny s paradajkami, tuniakom, cesnakom a olivovým olejom a nazrali sme sa jak tie netopiere.

Martina Král'ová (21)

– študentka japončiny a amerikanistiky v Prahe

Nórsko, krajina večne zamrznutého fjordu a predražených výrobkov

Pamätám sa, že už ako šiestakom sa nám náš pán profesor zemepisu snažil vtlačiť do hlavy aspoň akú-takú znalosť o Škandinávii - chladnom severe. Ako malé deti, ktorých jedinou záľubou bolo hranie volejbalu pred panelákom a guľovanie sa, Škandinávia v nás zrovna nezapálila oheň záujmu. A tak nakoniec, keď sa náš, od snahy upotený učiteľ bezradne pozrel do tých 32 párov nezaujatých očí, smelo prehlásil: „Jediné, čo musíte vedieť je, že v Nórsku sú fjordy a v celej Škandinávii je tak draho, že so slovenským platom učiteľa by sme tam všetci zahynuli od hladu!“ A tak, keď som 26. augusta nasadla na lietadlo s destináciou Oslo, toto bola veta, ktorá mi utkvela v pamäti a ktorú som si niesla so sebou.

Volám sa Katarína Hrubá a momentálne som študentkou na medzinárodnej škole vo Flekke, Fjaler. Po tom, ako som vyhrala celoštátne kolo, bola som sem vyslaná na bojovnú misiu – študovať. Priletela som na letisko Gardermoen v Osle a tak som začala písať históriu svojho pobytu v tejto čarovnej krajine pri Atlantickom oceáne.

Keďže Slovak je tvor chápatý, už po týždni pobytu som pochopila, že Nórsko a hory sú 2 slová, ktoré nemožno od seba oddeliť. Pre mňa je to O.K., hlavne nech ma nikto nenúti vyštverať sa na tie hory. Samozrejme hneď prvý týždeň sme to v škole dostali príkazom: "Kto si nevychutná nórske hory, nepozná túto krajinu. A pretože tu budeme žiť dva roky, my ju musíme poznať!!!" zreval jeden z našich medzinárodných pedagógov a tak sme si to pomaly upaľovali na nejaký kopec s názvom Jastaheia. Azda nikdy som nevidela taký nádherný výhľad, aký sa mi naskytl pri pohľade nadol. Do určitej miery mi to pripomenulo Tatry, ale pretože som dostávala náhly nával túžby po domove, okamžite som prestala s akýmikoľvek analógiami.

Môj ďalší zápas, ktorý niesol v názve slovo NÓRSKO, bol zápas s jazykom. Nórcina je zaujímavý jazyk, ale učiť sa ho nie je žiadna sranda. Okolo mňa sa dennodenne pohybuje 200 študentov z celého sveta a tak jazyky ako arabčina, španielčina, či čínština sú mi dôverne známe (teda aspoň viem napodobniť ich prízvuk). Avšak, čo sa týka nórciny ... Neviem, asi by som to nazvala súboj "kto z koho". Pamätám si, ako sa mi páni predavači snažili predat akýsi kúsok syra. Z výrazu ich tváre som usúdila, že sa jedná o zázračný výrobok ojedinelej kvality. Keď som však, asi po pol hodine, prerušila ich vzrušujúci monológ so slovami "Snakkar de engelsk?" opovrhovane na mňa pozreli a lámanou angličtinou odvetili, že onen syr je super a že by som si ho jednoznačne mala kúpiť. Keďže vyučovacím jazykom na škole je angličtina a nórcina je len akýmsi voliteľným nepovinným predmetom, moja znalosť nie je príliš veľká. Môžem však spokojne prehlásiť, že konverzáciu o syre by som dnes už bezpečne zvládla.

Svoje prekvapenie som nemohla zakryť ani v momente, keď som po prvýkrát v mojom krátkom živote uvidela trávu na streche obytného domu. O čo viac som sa divila, keď som videla kozy popásť sa na spomenutej trávě. Najprv som si myslela, že naši pedagógovia sú veľkí vtipálci a že toto je ďalší z ich žartov. Nakoniec sme sa dozvedeli, že tu, v Nórsku, sú kozy na streche úplne bežnou záležitosťou.

Keby som, s rukou položenou na srdci, mala priznať, čo ma tu prekvapilo najviac, asi by som hovorila o hustote obyvateľstva. Naša škola je situovaná neďaleko mestečka Dale, ktoré má asi 1500 obyvateľov. Doma by to nestačilo ani na solidnú dedinu a tu tomu hovoria mestečko. Asi po dvoch mesiacoch sťažovania sa, čo všetko v Dale nenájdeme, som však pochopila jedno. Doma som utekala z jednej školy do druhej, z obchodu do obchodu, cez križovatky, výfukové plyny, dopravné zápchy, prerážajúc si cestu pomedzi podráždených malomeštiakov. No až tu som sa po prvýkrát pokojne prešla po meste vychutnávajúc čerstvý vzduch, vôňu mora a spev vtákov... tomu ja hovorím poézia v realite.

Dnesným dňom, 26. apríl, to bude presne 8 mesiacov, odkedy som pristála v Nórsku. Zažila som kultúrny šok ako sa patrí, to vôbec nepopieram. Nepopieram však ani to, že môj postoj a názory sa zmenili a momentálne sa uberajú úplne iným smerom. Nórsko je čarovná krajina, ale na to, aby ste pochopili, čo v sebe skrýva, musíte odhaľovať jej tajomstvá postupne, s trpezlivosťou a nadhľadom. A len tak mimochodom, za priemerný mesačný plat slovenského učiteľa by som si mohla kúpiť 80 kíl hrozna v Dale, čo v konečnom dôsledku nie je až také zlé. S určitosťou môžem prehlásiť, že od hladu by som tu nezahynula.

Tento článok vznikol na prosbu pána Branka, ktorého som kontaktovala už dávnejšie, aby som sa dozvedela niečo o Slovákoch žijúcich v Nórsku. Týmto mu chcem poďakovať a zároveň chcem vyjadriť podporu spolku.

Katka (ponórčená, ale stále Slovenka)

budem mať 18 rokov, som z Topoľčian, čo je asi 110 km od Bratislavy a rada by som spoznala niektorých ľudí z vašej spoločnosti. Tak ak by mal niekto záujem zostať v kontakte, bolo by to super. Napísať môžete na túto adresu: trudy@centrum.sk alebo katarina.hrubá@uwc.net

UWC je komplex 10 škôl po celom svete, z ktorých jedna je v Nórsku. Sme tu akási malá komunita pozostávajúca z 200 žiakov z 82 krajín sveta. Dorozumievacím jazykom je angličtina, ale učíme sa aj nórcinu, NYNORSK. Je to síce náročná škola, ale žiakom dáva veľa. Keď bývate na izbe s dievčaťom z Bermúd, Peru a Tanzánie, naučíte sa toho veľa. A to je to obdivuhodné na tejto inštitúcii. Ak by ste mali nejaké otázky, či už na mňa alebo na školu, napíšte. Táto škola má program zvaný IB, čo je vlastne 2 ročné ukončenie strednej školy uznávané takmer na celom svete. Je to veľká práca, okrem 8 predmetov máme veľa aktivít a servisov, takže sme radi, keď máme trochu času na seba.

Katarína Hrubá

Mimoriadne valné zhromaždenie NSF

27. mája t.r. prebehlo na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Oslo mimoriadne valné zhromaždenie Nórsko-slovenského spolku.

Komentáre k priebehu zhromaždenia si môžete prečítať v úvodnom článku Ivana Čičmanca na prvej strane.

Valného zhromaždenia sa zúčastnilo 23 riadnych členov spolku. Zhromaždenie odstránilo bývalé vedenie spolku pod vedením p. Zimu vyslovením nedôvery vedeniu s volebným výsledkom 13 hlasov za vyslovenie nedôvery, 8 proti a dvaja sa zdržali hlasovania.

Následne bolo s volebným výsledkom 14 hlasov za, 5 proti a traja sa zdržali, zvolené nové vedenie spolku s týmto zložením:

Vladimír Branko	predseda spolku
Ivan Čičmanec	
Eleonóra Koleničová	
Zuzana Biacovská Olsson	
Marija Brkljačić	náhradníčka
Magdaléna Sæthre	náhradníčka

www.slovakia.no

Na stránkach internetu vznikla nová internetová stránka, www.slovakia.no, portál informácií o Slovensku. Nájdete tam informácie pre návštevníkov-turistov, od ponuky cestovných kancelárií zaoberajúcich sa turistikou na Slovensko, cez ubytovanie a ponuku aktivít na Slovensku. Druhá časť informácií sa zaoberá exponovaním Slovenska v Nórsku, jednak stálymi slovenskými úradmi a organizáciami tu, a jednak prehľadom pripravovaných krátkodobých slovensko-nórskych podujatí kultúrneho, politického a obchodného charakteru. Na stránke nájdú záujemci informácie o nórskejších firmách s obchodnými aktivitami smerovanými na Slovensko.

Ak máte informácie, ktoré by sa na stránku tematicky mohli hodiť, napíšte e-mail vlado@branko.as, alebo telefón 22 50 49 36

Pre krajanov môže byť zaujímavá tým, že na jednej stránke nájdú všetky letecké spoločnosti, autobusovú linku i lodné trajekty medzi Škandináviou a Kontinentom, ktoré sú aktuálne pre cestujúcich na Slovensko. Klikni na "Reise til Slovakia" a "Fly" a "Bil og buss"

Redakcia miniBudzogáňa a vedenie spolku želá touto cestou všetkým príjemné prežitie letných prázdnín a dovoleníek. Dovidenia v septembri.

Oznamy

Vedenie NSF spolku na konštitučnej schôdzi 1. júna 2003 rozhodlo o týchto zmenách:

1. Na každom spoločenskom stretnutí bude prístupné kompletne účtovníctvo z minulého roku.
2. Každý nový záujemca o členstvo v spolku dostane pri najbližšej príležitosti malú obálku s informáciami o spolku, stanovami a poukážkou na zaplatenie členského, kde však naďalej bude možnosť nejaký ten čas byť skúšobným členom, bez zaplatenia a bez možnosti hlasovania. Niekomu stačí spoločenské platforma spolku, niekto býva tak ďaleko, že by aj tak, bez zmeny stanov, hlasovať nemohol.

Pamätáte sa na film Limonádový Joe?

Kto by si, z našej staršej gardy, nepozrel rád starý český film Limonádový Joe (z r. 1964) a pripomenul si tak časť svojej mladosti?

Český mesačník DiViDi, ktorý v každom čísle obsahuje jeden český DVD film stojí 299 CZK, čo je okolo 80 Nkr. Je možnosť si ho objednať do Nórska, 12 čísiel aj s poštovným stojí 4.199 CZK. (2.999 CZK za 12 čísiel plus 12x poštovné 1.200 CZK.) Zatiaľ sa záujemci môžu pozrieť na internetovej adrese www.dividi.cz.

Platba Visa kartou je možná cez ich obchodného zástupcu na www.dvdbest.sk.

Ak máte v Bratislave známych, môžu pre Vás časopis zakúpiť v malom DVD obchodíku na rohu Miletičovej a Prievozskej ulice.

Pripravované tituly:

Limonádový Joe, Adéla ještě nevečeřela, Rozpuštěný a vypuštěný, Byl jednou jeden král, Tajemství hradu v Karpatech, Starci na chmelu, Sněžanky a machři, Bílá pani, Zitra to roztočíme drahoušku, Kdyby tisíc klarinetů, Penzion pro svobodné pány, Rumburak, Lásky jedné plavovlásky, Což takhle dát si špenát, Kulový blesk

NORSK RESYME

Vladimír Branko informerer om resultatene fra ekstraordinær generalforsamling 27.05.2003. Det nye styret i Norsk-slovakisk forening består av Vladimír Branko (leder), Zuzana Biacovská Olsson, Ivan Čičmanec, Eleonóra Koleničová (medlemmer), Marija Brkljačić og Magdaléna Sæthre (varamedlemmer). - Ivan Čičmanec kommenterer de siste begivenhetene i Norsk-slovakisk forening. Han fastslår at konfliktene har vært smertefulle, men at de samtidig har vist en vilje til engasjement blant medlemmene. Han oppfordrer til forsoning. - Den unge slovakiske jenta Katarina Hrubá, som studerer på den internasjonale skolen UWC i Flekke på Vestlandet, forteller om sitt liv i Norge. Etter de første kultursjokkene begynner hun å bli glad i dette landet. - En annen ung slovakisk jente, Martinka, som for tiden bor i Praha, skriver om sine nesten surrealistiske opplevelser i denne tsjekkiske storbyen. I dagbokaktig, humoristisk form forteller hun om sine kulturopplevelser og om sine møter med mennesker og dyr.

layout a tlač BRANKO / počet výtlačkov 100

Branko Vladimír, Skogbrynet 39 D, 0283 Oslo, tlf: 22 50 49 36 / 90 99 21 75
Slovensko 0903 / 35 20 60 tlf / záznamník konto 0532.1619691 Postbanken
elektronická verzia: <http://www.slovakia.no/nsf> E-mail: nsf@slovakia.no